

ZABHEGYEZŐ-iker, lánysorsokról!

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GIRL

IN

PIECES

lány, darabokban

„Nyugtalanító, gyönyörű
és megkerülhetetlen könyv.”

– Nicola Yoon, a Minden, minden
c. regény szerzője

fine
selection

KATHLEEN GLASGOW

„Egyaránt jellemző rá az együttérző tisztánlátás, a kíméletlen őszinteség és az ijesztő szépség. Az ilyen könyvek miatt érdemes történeteket olvasni: hogy átéljük, milyen túlélni a túlélhetetlent; hogy megtaláljuk a fényt a legsötétebb éjszakában.”

– Jeff Zentner, a *The Serpent King* szerzője

•

„Nyers, a bensőnkig hatoló, kegyetlenül szépséges írás, amely időnként természetfeletti módon zseniális. A *Lány, darabokban* megindítóan ábrázolja egy lány eltökéltségét, hogy életben maradjon egy olyan világban, amely cserben hagyta őt, és egy lélek küzdelmét, amely fizikai fájdalom által igyekszik enyhíteni az érzelmi szenvedést. Felejthetetlen történet traumáról és szívós ellenálló képességről.”

Kerry Kletter, a *The First Time She Drowned* szerzője

•

„Lélegzetelállító könyv a fájdalomról és a keményen megszenvedett gyógyulásról... Bár minden lány elolvasná a *Lány, darabokban!* Mintha kitépnéd a szívedet, és Glasgow szakavatott kezére bízna.”

Kara Thomas, a *The Darkest Corners* szerzője

•

„A *Lány, darabokban* élettől sugárzik; minden szereplője hús-vér ember. Charlie Davis összetett alakját megértően, finoman rajzolja meg a szerző.”

Charles Baxter, a National Book Awards döntőjébe jutott

A szerelem bősége c. regény szerzője

KATHLEEN GLASGOW

~~GIRL~~
~~IN~~
~~PIECES~~

lány, darabokban

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Édesanyámnak, M. E.-nek
és nővéremnek, Weasie-nek*

EGY

„A testemmel, amelyben élek, nem nyerhetek.”

– Belly: *Star* –

TISZTA FEHÉR VAGYOK, MINT EGY GRÖNLANDI FÓKABÉBI. Két alkárom vastagon bepólyálva, nehéz, mint a tuskó. A combjaimat is szorosán betekerték: fehér géz lóg ki a rövidnadrágom alól, amit Ava nővér kotort elő a talált tárgyak dobozából, a nővérpult mögül.

Mint valami árva gyerek, ruha nélkül kerültem ide. Mint valami árva gyereket, lepedőbe csavarva hagytak ott a Területi Kórház gypén a dermesztő havas esőben, a virágos lepedőn átütött a vér.

A biztonsági őr talált rám, aki mentolos cigi és automatás kávé szokványos bűzét árasztotta. Orrlyukaiban fehér szőrerdő burjánzott.

– Szentséges Szűzanyám, hát veled mit műveltek, kislány? – mondta.

Anya nem jött értem.

De emlékszem, milyen volt a csillagos ég aznap éjjel. Mintha sóval szórták volna be, mintha valaki egy nagyon sötét színű terítőre borította volna ki a sótartót.

Sokat jelentett nekem ez a véletlen szépség. Azt gondoltam, talán ez lesz az utolsó dolog, amit láthatok, mielőtt meghalok itt a hideg, nedves fűvön.

AZ ITTENI LÁNYOK PRÓBÁLNAK SZÓRA BÍRNI. Kérdezősködnek: *Mi a sztorid, virágszál? Mesélj nekünk, csigabiga!* Az ő történeteiket naponta hallom a Csoportban, ebédnél, Kézműveskedésen, reggelinél, vacsoránál, folyton-folyvást. Ömlik belőlük a szó, a sötét emlékek – nem tudják abbahagyni. Elevenen felzabálja őket a saját történetük, kifordulnak tőle önmagukból. Szünet nélkül beszélnek.

Én kivágtam magamból minden szót. Túlcordult tőlük a szívem.

LOUISÁVAL VAGYOK EGY SZOBÁBAN. Louisa idősebb nálam, haja tomboló, vörösen aranyló óceánként omlik a hátára. Olyan sok van belőle, hogy sem befonni, sem kontyba kötni, sem összegumizni nem tudja. A haja eperszagú; nem ismerek nála jobb illatú lányt. Örökké tudnám szolgatni.

Az első itteni estémen, amikor felemelte a blúzáát, hogy átöltözzön pizsamába, abban a pillanatban, mielőtt zabolátlan haja védőköpenyként a testére borult volna, megláttam őket, mindet egytől egyig, és elakadt a lélegzetem.

– Ne ijedj meg, kislány! – mondta.

Nem ijedtem meg. Csak még sosem láttam lányt, akinek a bőre olyan, mint az enyém.

MINDEN PERCÜNK BE VAN OSZTVA. Hatkor kelünk. Hat negyvenöt-
kor már isszuk a langyos kávé-t vagy a vizezett gyümölcslevet. Har-
minc percünk van, hogy rákenjük a sajtkrémet a kartonpapírízű
zsemle-re, a szánkba lapátoljuk a sápatag tojást, vagy lenyeljük a cso-
mós zabkását. Hét tizenöt-kor tusolhatunk a szobánkban. A zuha-
nyozónak nincs ajtaja, és azt sem tudom, miből van a fürdőszobai
tükör, de biztos nem üvegből, mert az arcunk homályos és elmosó-
dott benne, ahogy fogat mosunk vagy fésülködünk. Ha a lábunkat
akarjuk borotválni, ott kell lennie egy nővérnek vagy segédápolónak,
de ezt mindenki rühelli, úgyhogy szőrös a lábunk, mint a fiúké. Fél
kilenc-kor már a Csoportban vagyunk, ilyenkor csak úgy ömlenek a
történetek, és ömlenek a könnyek, némelyik lány kiabál, némelyik
nyöszörög, én meg csak ülök, ülök, és Blue, az a borzalmas, idősebb
lány, akinek rosszak a fogai, minden áldott nap megkérdezi, hogy:
*Ma fogsz beszélni, Szótlan Sue? Szeretném ma Szótlan Sue-t is halla-
ni, maga nem, Casper?*

Casper rászól, hogy fejezze be. Casper felszólít, hogy lélegezzünk,
jó szélesre tárjuk ki a karunkat, csináljunk harmonikát, zárjuk ösz-
sze, össze, össze, aztán szét, szét szét, ugye, milyen jólesik lélegezni?
A Csoport után jön a Gyógyszer, aztán a Csendespihenő, aztán a Kéz-
műveskedés, aztán az Egyéni Foglalkozás, amikor leülsz az orvosod-
dal, és sírsz neki még egy sort, aztán öt órakor vacsora, megint hi-
deg étel, aztán megint Blue: *Szereted a sajtos makarónit, Szótlan Sue?*

Mikor veszik le a kötéseket, Sue? Aztán jön a Szórakozás. Szórakozás után Telefonálás, aztán még egy kis sírdogálás.

Ekkor már kilenc óra van, megint gyógyszer, majd lefekvés. A lányok pisálnak, nyavalyognak a napirend miatt, a kaja miatt, a Csoport miatt, a gyógyszerek miatt, minden miatt, de engem nem érdekel. Van mit ennem, van hol aludnom, meleg van, tető van a fejem fölött, biztonságban vagyok.

Nem is Sue-nak hívnak.

JEN S. KARCOLÓ: rövid, ágacskaszerű sebhelyek szabdalják a karjait és a lábait. Fényes sportnadrágot visel; Dooley doki kivételével mindenkinél magasabb. Láthatatlan kosárlabdát pattogat oda-vissza a krémszínű folyosón. Bedobja a láthatatlan gyűrűbe. Francie valóságos emberi tűpárna. Kötőtűvel, pálcikával, tűvel szurkálja a bőrét: bármivel, ami a keze ügyébe kerül. A tekintete dühös, és a padlóra köpköd. Sasha, a kövér lány tele van vízzel: sír a Csoportban, sír étkezés közben, sír a szobájában. Sosem fog kiapadni. Ő egyszerű vagdosó: halvány rózsaszín vonalak hálózják be a karjait. Nem vág túl mélyre. Isis égeti magát. Kerek, kidomborodó hegek pettyezik a karjait. Mondott valamit a Csoportban valami kötélről, fiú unokatestvérekről meg alagsorról, de erre én kikapcsoltam; elindítottam a belső zenémet. Blue fura egy madár a fájdmával; mindenkől jutott neki egy kevés: rossz apa, drogos fogak, cigaretta égésnyomai, borotvavágások. Linda/Katie/Bújós nagymamaféle otthonkákat hord. A papucs a lábszagú. Nem lehet rajta eligazodni; a sebei belül vannak, meg az emberei is. Nem tudom, miért van köztünk, de itt van. Vacsoránál szétkeni az arcán a krumplipürét. Néha ok nélkül hány. Ha meg sem mozdul, akkor is *egy csomó* dolog történik ott belül, a testében, és ez nem valami jó.

Ismertem külsőre hozzá hasonló embereket; távol tartom magam tőle.

NÉHA NEM KAPOK LEVEGŐT EZEN AZ ÁTKOZOTT HELYEN; mintha homokból lenne a mellkasom. Nem tudom, mi történik velem. Túlságosan átfáztam, és túl sokáig voltam odakint. Nem értem a tiszta ágyneműt, a jó szagú ágytakarót, az ebédlőben elémtálalt ételt, ami varázslatos és meleg. Bepánikolok, reszketni kezdek, fulladozom, mire Louisa odajön, nagyon közel hozzám, oda, ahol be vagyok ékelődve a szobánk sarkába. Arcomon érzem mentatea-illatú lehetét. Két kezébe fogja az arcomat, én még ettől is összerándulok. Megszólal:

– Kislány, a tieid között vagy.

A SZOBA TÚLSÁGOSAN CSENDES, úgyhogy a folyosón sétálgatok éjszaka. Szúr a tudóm. Lassan mozgok.

Minden túl csendes. Az ujjamat végighúzom a falon. Órákig tudom ezt csinálni. Tudom, hogy altatót akarnak adni, miután meggyógyulnak a sebeim, és el lehet hagyni az antibiotikumot, de én nem akarom. Ébernek és óvatosnak kell lennem.

Ő bárhol ott lehet. Akár itt is.

LOUISA OLYAN, MINT A KIRÁLYNŐ. Már ezer éve itt van. Azt mondogatja: „Az ég szerelmére, én voltam itt a legelső kicseszett csaj, amikor megnyitottak.” Állandóan egy fekete-fehér jegyzetfüzetbe írogat; a Csoportra sosem jön. A legtöbb lány jóganadrágot és pólót visel, csupa slampos holmit, csak Louisa öltözik ki mindennap: fekete harisnya, fényes, lapos sarkú cipő, káprázatos turkálós ruhák a negyvenes évek stílusában; a haját mindig látványos frizurákba fésüli. Sálakkal, filmekbe illő köntösökkel, krémalapozókkal és vérvörös rúzsokkal vannak tele a bőröndjei. Olyan, mint egy látogató, aki nem készül hazamenni.

Azt mondja, énekes egy bandában.

– Csak hát az idegeim – mondja halkán. – *A problémám* miatt nem tudok énekelni.

Louisa hasán koncentrikus körökben vannak az égésnyomok. Hajszálgökökre emlékeztető csíkok a karja belső oldalán. A lábaira gondos, szép mintákat égetett és vagdosott. A hátát tetoválások borítják.

Louisa testén már alig van ép hely.

CASPER MINDEGYIK CSOPORTOT UGYANÚGY INDÍTTA. Harmonika-
gyakorlat, légzés, nyakkörzés, lábujjérintés. Casper kicsi és lágú.
Klumpája sarka, mint valami manóé, nesztelen. Itt minden orvos-
nak hangosan kopog a cipője, még a szőnyegen is nagy zajt csapnak.
Casper sápadt. Hatalmas, kerek és nagyon kék szeme van. Nincse-
nek rajta éles szögletek.

Végignézt rajtunk, arca kedves mosolyba rendeződik, és így szól:

– Itt *ti magatok* vagytok a feladat. Azért vagyunk itt, hogy job-
ban legyetek, nemde?

Ami azt jelenti, hogy pillanatnyilag szarul vagyunk.

De hát ezt eddig is tudtuk.

VALÓJÁBAN NEM CASPERNEK HÍVJÁK. Nagy kék szeme miatt nevezték el így, és mert olyan hangtalan, mint egy szellem. Megjelenik reggelenként az ágyunk mellett, hogy kitöltse a kórlapot, meleg ujjait két-három centire becsúsztatja a kötése alá, kitapintja a pulzusomat. Álla alatt helyes kis toka képződik, ahogy lenéz rám az ágyban. Mint egy szellem, hirtelen mögöttem terem a folyosón, én meglepetten hátrafordulok, ő rám mosolyog: *Hogy vagy?*

Hatalmas akvárium áll az irodájában, benne egy lomha, kövér teknős csapkod, csapkod, egyre csak csapkod, de alig halad valamit. Mindig ezt a szerencsétlen dögöt nézem, órákig, sőt napokig tudnám bámulni, olyan türelemmel csinálja végeredményben haszontalan gyakorlatát, hiszen úgysem fog abból a nyomorult akváriumból kiszabadulni, nem igaz?

Casper meg csak nézi, ahogy nézem a teknőst.

CASPER JÓ SZAGÚ. MINDIG TISZTA, A RUHÁJA LÁGYAN SUHOG. Soha nem emeli fel a hangját. Megdörzsöli Sasha hátát, amikor az fuldoklik a zokogástól. Linda/Katie/Bújós köré fonja a karját, mint valami kapus vagy valami, ha valamelyik rossz embere elszabadul. Még Blue szobájában is láttam olyan napokon, amikor Blue hatalmas könyvesdobozokat kap az anyjától. Casper végigtapogatja a puha fedelű könyveket, és mosolyog Blue-ra. Láttam, hogy Blue egy kicsit, egy egészen kicsikét megenyhül ettől a mosolytól.

Casper valamelyikünk anyja lehetne. Például az *enyém*.

SOSEM HAGYNAK MINKET SÖTÉTBEN. Minden szoba falain fényforrások vannak, amik délután négykor *klikk*, meggyulladnak, és reggel hatkor *klikk*, kialszanak. Kicsik, de jó erős fényük van. Louisa nem szereti a fényt. Durva függöny lóg az ablakokon, amit gondosan behúz minden este lefekvés előtt, hogy kizárja a szomszédos irodaépület sárga fénykockáit. Aztán a biztonság kedvéért még a takarót is a fejére húzza.

Ma éjjel, amint elalszik, lerúgom magamról a takarót, és széthúzom a függönyt. Talán a sócsillagokat akarom látni. Nem is tudom.

Belepisilek a fém végécészébe, figyelem Louisa néma dombját a takarók kupaca alatt. A fura tükörben a hajam olyan, mint egy csomó kígyó. Ujjaim között morzsolgatom a fűrtjeimet. A hajam még mindig kosz, beton, padlás és por szagát árasztja. Rosszul vagyok tőle.

Mióta vagyok itt? Ébredszem valamiből. Valahonnan. Valami sötét helyről.

A folyosó mennyezeti lámpái olyanok, mint valami hosszú, csillogó folyó. Járkálás közben belesek a szobákba. Csak Blue van ébren, papírfedelű könyvét a *klikk*-fényhez emeli, hogy jobban lássa.

Nincs ajtó, nincs lámpa, nincs borotva, csak lágy, kanalazható étel és épphogy langyos kávé. Itt aztán nem tudsz kárt tenni magadban.

Belülről szét vagyok esve, várakozom a nővérállásnál, ujjaimmal dobolok a pulton. Megnyomom a kis csengőt. Iszonyú hangosan szól a néma hallban.

Barbero fordul felém a széken, a szája tele van valami ropogtatnivalóval. Rosszallóan néz rám. Barbero egy bikanyakú expankrátor Menomineeből. Még mindig érezni rajta egy leheletnyi kenőcsöt meg enyvét. Csak a helyes lányokat bírja. Tudom, mert Jen S. nagyon helyes a hosszú lábaival meg a szeplős orrával, és Barbero folyton vigyorog rá. Ő az egyetlen lány, akire vigyorogni szokott.

Felteszi a lábát az asztalra, bekap egy kis csipszet.

– Hé, te! – mondja, miközben sós morzsák potyognak a szájából a kék köpenyére. – Mi a francot keresel itt éjnek idején?

Felveszem a ragasztós jegyzetömböt meg egy tollat a pultról, és gyorsan írni kezdek. Felmutatom a ragadós cetlit: *MIÓTA VAGYOK ITT?*

Ránéz, megrázza a fejét.

– Nem-nem. Kérdezd meg!

Felírom, hogy: *NEM. MONDJA MEG!*

– Nem lehet, Szótlan Sue. – Barbero összegyűri a csipszeszacskót, és belegyömöszöli a kukába. – Ki kell nyitni azt a szaros kis szádat, és kiereszteni a nagylányos hangodat.

Barbero azt gondolja, hogy félek tőle, pedig dehogy. Egyetlen embertől félek, de ő messze van, valahol a folyó túlsó partján, és itt nem tud a közelembé férkőzni.

Vagyis *szerintem* nem tud a közelembé férkőzni.

Még egy ragadós cetli. *MONDJA MÁR MEG, VADBAROM!* A kezem reszket egy csöppet, ahogy odatartom neki.

Barbero felnevet. A fogai közt csipszmorzsák.

A szemhéjam mögött szikrák kezdenek röpködni, és a belső zene felerősödik. A bőröm bizsereg, ahogy odébb megyek a nővérállástól. Szeretnék úgy lélegezni, ahogy Casper tanít, de nem tudok, nekem nem sikerül, mert ha ideges leszek, azonnal beindul a zene. A bőröm

ugyan már nem zsibbad, de határozottan viszket, miközben megyek, megyek és keresek valamit. Megtalálom, megfordulok, és Barbero már nem nevet.

– Mi a szar...? – mondja, és lebukik a pult mögé.

A műanyag szék lebukfencezik a nővérállásról. A golyóstollakkal és a rájuk ragasztott művirágokkal teli doboz a padlóra borul, a tollak legyezőként szétterülnek a végtelen, krémszínű szőnyegen. A végtelen, mindent beborító, krémszínű szőnyegen. Rugdosni kezdem a nővérállást, ami nem jó, mert nincs rajtam cipő, de jólesik a fájdalom, úgyhogy tovább rugdosom. Barbero már előbújt, de én megint megragadom a széket, ő meg kinyújtja a karját. *Csillapodj, te hülye ribanc!* De ezt egész halkán mondja. Mintha most egy kicsit félne tőlem. Nem tudom, miért, de ettől még jobban bepapulok.

Megint emelem a széket, amikor előkerül Dooley doki.

HA CASPER CSALÓDOTT IS BENNEM, NEM MUTATJA. Csak nézi, ahogy nézem a teknőst, a teknős meg csinálja a maga dolgát. Bárcsak teknős lehetnék a víz alatti csendben, ahol nincs más rajtam kívül! Milyen rohadtul nyugodt élete van annak a teknősnek!

Casper megszólal:

– Hogy megadjam a választ a kérdésedre, amit Bruce-nak tettél fel tegnap este: hat napja vagy a Creeley Központban. A kórházban kezeltek, és ott tartottak megfigyelés alatt hét napig, mielőtt áthoztak ide. Tudtad, hogy lábon hordták ki egy tüdőgyulladást? Még nem múlt el teljesen, de az antibiotikum segíteni fog.

Felvesz egy vaskos tárgyat az íróasztaláról, odacsúsztatja elé. Egy asztali naptár. Nem tudom, mit néztek rajta, de aztán meglátom a lap tetején.

Április van. Április közepe.

– Lemaradtál a húsvéti ünneplésről a Creeley-ben. Egy kicsit ki voltál ütve. Nem sokat mulasztottál. Mégsem ugrálhatnak óriás húsvéti nyulak a pszichiátrián, igaz? – Mosolyog. – Bocs, egy kis terápiás humor. Különböző tartottunk tojásvadászatot. A hálaadás sokkal jobb nálunk: száraz pulyka, csomós mártás. Jó buli!

Tudom, hogy fel akar vidítani, szóra bírni. Felé fordítom az arcomat, de amint találkozik a tekintetünk, rohadtul csípni kezdenek a könnyeim, úgyhogy inkább visszanezék az idióta teknősre. Úgy érzem, mintha ébrednének, ugyanakkor mintha visszazuhannék a sötétségbe.

Casper előrehajol.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Emlékszel egyáltalán a Területi Kórházra?

Emlékszem a biztonsági őrre meg az orrából kikandikáló szőrerődőre. Emlékszem, hogy úgy ragyogtak felettem a lámpák, mint a nap, és emlékszem a szűnni nem akaró pittyegésre. Emlékszem, hogy rugdosni akartam, amikor rám tették a kezüket, és levágták rólam a ruhámat meg a csizmámat. Emlékszem, olyan nehéznek éreztem a tüdőmet, mintha sárral telt volna meg.

Emlékszem, mennyire féltem, hogy Faszkalap Frank megjelenik az ajtóban, és elvisz, vissza a Magházba, abba a szobába, ahol sírtak a lányok.

Emlékszem, hogy sírtam. Emlékszem, hogy a hányadékomból ráfröccsent a nővér cipőjére, és hogy az arckifejezése mit sem változott, egy pillanatra sem, mintha folyton ez történe vele. Szerettem volna a tekintetemmel bocsánatot kérni tőle, mert szavaim nem voltak, de az arca ekkor sem változott.

Aztán semmi. Semmi. Egészen Louisáig.

Casper megszólal:

– Nem baj, ha nem emlékszel. A tudatalattink bámulatosan ügyes. Tudja, mikor kell kikapcsolni az embert, mintegy védekezésül. Remélem, érthető, amit mondok.

Bárcsak el tudnám mondani neki, hogy a tudatalattim selejt, mert nem kapcsolt ki sem akkor, amikor Faszkalap Frank fenyegetőzött, sem akkor, amikor az a férfi bántani akart az aluljáróban.

A törött nagylábujjam lüktet a sín meg az idéetlen mamusz védelmében, amit Dooley doki adott rám. Most, ahogy itt járkálok, igazi eszelősnek tűnök a szarkafészek hajammal meg a tuskó kezeimmel, bekötött lábbal sántikálva.

Most mi lesz velem?

– Elkezdünk veled egy projektet – mondja Casper.